

Consell Tributari

Expedient: 42/3

El Consell Tributari, reunit en sessió de 19 de gener de 2004, coneixent del recurs presentat pel Sr R.C.P., ha estudiat la proposta elaborada pel ponent designat a aquest efecte, adoptant el següent acord:

ANTECEDENTS DE FET

Únic.- El 30 de juliol de 2002, el Sr. R.C.P. interposa recurs contra la liquidació de la taxa de recollida de residus sòlids urbans corresponent a l'exercici de 2002, al·legant que l'activitat professional que porta a terme, l'exercici de l'advocació, no està inclosa com a fet imposable a l'art. 2 de l'Ordenança fiscal núm. 3.4, reguladora de la taxa de recollida de residus sòlids urbans i altres serveis mediambientals a l'exercici 2002, ja que aquest article es refereix només a les activitats compreses a la secció 1a de les tarifes de l'impost sobre activitats econòmiques, quedant per tant excloses del fet imposable les activitats professionals.

FONAMENTS DE DRET

Primer.- La pretensió del recurrent no pot ser atesa. D'entrada s'ha de subratllar una matisació que no pot passar per alt, ja que la qüestió no estriba en esbrinar si l'activitat que porta a terme és o no compresa en el fet imposable de la taxa, sinó en determinar si aquesta activitat és o no qualificadora dels locals en relació als quals es presta el servei de recollida de residus. Cal advertir que el fet imposable de la taxa, com passa en general en aquest particular gènere de tributs, no està constituït per l'exercici d'una determinada activitat per part del contribuent, sinó per la prestació d'un servei públic per part de l'Administració. Servei en aquest cas, a més, de recepció obligatòria. En aquest sentit, l'art. 26.1.a) de la Llei General Tributària disposa que les taxes són, entre d'altres, aquells tributs el fet imposable dels quals consisteix en [...] la prestació de serveis [...] que es refereixin, afectin o beneficiïn de manera particular al subjecte passiu (en el mateix sentit s'expressen l'art. 20.1 de la Llei d'hisendes locals i, per descomptat, l'art. 6 de la Llei 8/1988). Per aquesta raó, la taxa té una relació fonamental amb el cost del servei prestat, com a expressió del denominat principi

d'equivalència, relació que, en canvi, no existeix en el cas dels impostos i menys encara en el cas de l'impost sobre activitats econòmiques, al qual el recurrent es refereix.

Segon.- Per tant, la qüestió aquí només pot referir-se a si l'activitat que porta a terme el recurrent serveix per a la conformació del fet imposable d'aquesta taxa. Les seves al·legacions en contra es basen en la literalitat de l'art. 2 de l'Ordenança fiscal núm. 3.4 de 2002 i en el paral·lelisme substancial existent entre els subjectes passius de la taxa i els subjectes passius de l'impost sobre activitats econòmiques. No obstant això, cap d'aquestes al·legacions pot sostenir-se.

Tercer.- L'art. 2 de l'Ordenança fiscal núm. 2.4 estableix que el fet imposable és la prestació del servei de recepció obligatòria de recollida de residus en locals on es realitzen activitats industrials, comercials, artístiques i de serveis. És evident que l'expressió professionals no apareix a aquesta disposició. No obstant això, d'aquesta absència i de la semblança literal existent entre les expressions utilitzades en aquest article i les que es fan servir al títol de la secció 1a de les tarifes de l'impost sobre activitats econòmiques (activitats empresarials: ramaderes, mineres, industrials, comercials i serveis), no pot concloure's que el fet imposable de la taxa es conforma exclusivament en relació a aquells locals on es porten a terme alguna de les activitats compreses en aquesta secció. Cal advertir que si això fos així s'estaria procedint a una correlació analògica, vetada per l'art. 23.3 de la Llei General Tributària, entre el fet imposable de la taxa i el d'aquest impost.

Les expressions usades per l'art. 2 de l'Ordenança fiscal núm. 3.4. s'han d'entendre en sentit lat, de la mateixa manera com s'ha d'entendre l'expressió professional, referida a qui exerceix habitualment una activitat determinada que a més pot referir-se a qualsevol de les esmentades en aquest precepte. I sobretot, el seu significat s'ha d'integrar, com exigeix l'art. 3.1 del Codi Civil, amb les altres disposicions que, a efectes qualificadors, determinen l'exclusió o no de certs locals de l'àmbit d'aquesta taxa, i en cap cas amb les disposicions que regulen l'IAE, tret dels casos en què aquestes últimes disposicions siguin invocades expressament per les que regulin la taxa.

Aquesta conclusió resulta confirmada si es té en compte que hi ha hagut ocasions en què les Ordenances fiscals reguladores d'aquesta taxa han fet servir l'expressió professional en el sentit estricte usat per les tarifes de l'impost sobre activitats econòmiques. A l'art. 5 de l'Ordenança fiscal núm. 3.4. fins a 2001, als

efectes de determinar els locals no subjectes a la taxa recorria a la classificació de les tarifes de l'impost sobre activitats econòmiques per a indicar que quedaven exclosos d'aquesta aquells locals on s'exercissin activitats compreses a la secció 2a de les tarifes de l'impost sobre activitats econòmiques. No obstant això, des de 2002 l'Ordenança fiscal corresponent va suprimir aquesta referència, fixant amb altres criteris la delimitació dels locals no subjectes.

Quart.- L'Ordenança fiscal núm. 3.4. de 2002, de la mateixa manera que les anteriors, es remet en diferents ocasions a l'impost sobre activitats econòmiques, però aquesta remissió es merament instrumental, ja que no pot ser de cap altra manera donada la diferent naturalesa tributària que existeix entre la taxa i l'impost. No hi ha, per tant, un paral·lelisme substancial entre tots dos tributs. Cal pensar, a més, que si la falta de referència als professionals a l'art. 2 de l'Ordenança fiscal núm. 3.4. s'interpretés en el sentit estricte que defensa el recurrent, aleshores una mateixa activitat, com la que aquest exerceix, qualificaria els locals en relació als quals es presta el servei, si s'exercís mitjançant una societat professional (les quals estan compreses a la secció 1a de les tarifes de l'impost sobre activitats econòmiques), i en canvi no ho estaria si s'exercís directament; La qual cosa, a part de vulnerar el principi d'igualtat, vulneraria la llibertat d'empresa en la seva vessant organitzativa.

Cal observar, igualment, en prova de la utilització merament instrumental de les categories de l'impost sobre activitats econòmiques, que a les Ordenances fiscals núm. 3.4., que exclouen de la taxa els locals on s'exercien activitats compreses a la secció 2a de les tarifes de l'impost sobre activitats econòmiques, al mateix temps es procurava evitar aquests efectes indesitjats establint que els professionals de la secció 2a que portessin a terme les activitats en forma societària i que, per tant, des del punt de vista de les tarifes de l'impost sobre activitats econòmiques haurien d'incloure's a la secció 1a, gaudirien, respecte d'aquesta taxa, del mateix tracte que si exercissin individualment l'activitat (per exemple, art. 5.4 de l'Ordenança fiscal de 2001).

Per la qual cosa, i coincidint amb l'informe de l'Institut Municipal d'Hisenda,

ES PROPOSA

DESESTIMAR el recurs, i CONFIRMAR la liquidació impugnada.